

SOL YANIM

Kültür - Sanat - Edebiyat

Beyza BEYHAN

BÜTÜN OLMADIKÇA BİLEMİYİZ

İnsanlara baktığımız zaman sadece onların bize dışarıdan verdiği izlenimi görürüz. Onun içi nasıldır, ne sıkıntısı vardır, bilemeyiz. Bilmemeyi geçtim, çoğumuz görmek de istemeyiz. Hepimiz ayrı bireyleriz; ama sonuç olarak hepimiz birer insanız ve insan olduğumuz için de aslında farklı bir dert ya da sorun yoktur ortada. Kiminin geçim sıkıntısı vardır, kiminin sağlık sorunları. Bir başkasının aile içi sorunları, diğerinin psikolojik sorunları vb. örnekler verilebilir; fakat bunun dışına çıkılmaz. Hani hep eleştiririz ya? Ya da eleştirmen kesiliriz. Bunu kayıtsız olarak herkes yapar. Sen o gün ne kadar kendince güzel giyinsen de bir başkası çıkıp diyecek ki: “Olmamış.” Evet, her insanın zevki bir değildir. Doğru. Hani bir yere kadar da eleştirilebilir; ama sorun, bu işte. Biz eleştirmek veya kendi görüşümüzü belli etmek için değil de o kişinin canını yakmak, moralini bozmak için yaparız bunu. Unutmamalıyız ki bizi sadece biz anlarız. Hayvanlar, bitkiler, bakteriler vb. vardır; ama senin elin sıkıştığında bir bakteri yardımına koşamaz. Bilemeyiz hiçbir şeyi. Bakarız uzaktan birine, hemen deriz ki: “Şuna bak! Ne kadar da suratsız.” Bilemeyiz, belki de en çok gülen, en güler yüzlü olanımız da odur. Kimsenin artık yargılanmaması gerek. Kimse gelip de senin neden yabancı müzik dinlediğini soramaz. Çünkü o sensindir. Sadece sen. Her insan bilinçli olmalıdır. Doğrudur. Kime baksan bunu savunur; ama kimse de çıkıp “Beraberce bilinçli olmalıyız.” demez. Hayvanlar korunacaksa, bitkiler dikilecekse bunları beraber yapmalıyız. Çünkü senin diktığın gülü bir başkası söker. Gerçekten de öyle değil midir? Birileri evlenmişse ya da birisi ressam olmuşsa ve bunların sana katkısı yoksa tartışmaya kapalıdır konu. Birbirimizi eleştiririz ama ancak ve ancak eleştirme, amacına uygun olarak; yani yıkıcı değil de yapıcı olarak yapılırsa bundan olumlu sonuçlar alınabilir. Dünyada sadece insanlar birbirine sahip çıkabilir. Benim görüşümce insanlar ancak ne zaman bir bütün olur, biliyor musunuz? İşte şu soruyu sormayı bırakarak: “El alem ne der?” İşte bu soru ya da bu soruyu sordurtan, bizi böyle yetiştiren toplumdan dolayı bir bütün olamıyoruz. Ne zaman ki bu soru miadını doldurur, düşüncelerimizi birbirimize direktmek yerine birbirimizin görüşlerine saygı duyarız, işte o zaman bir bütün oluruz. Bana kalırsa artık fikirler sorgulanmamalı. Çünkü biz bir başkasının gözünden bakıp onun hissettiğini hissedemeyiz. Yani kısaca: Bütün olmadıkça bilemeyiz...

Nehir KAÇMAZ

EN BÜYÜK SERVET: ÖĞRETMEN

Öğretmen bizim için nedir? Bunu hiç düşündük mü? Aslında bu kelimenin birçok anlamı var. “ÖĞRETMEN “ bir çocuk için anneden sonraki en şefkatli varlıktır, anneden sonraki en huzur bulduğu yerdir öğretmenin yanı .Öğretmen bilgi serüvenimizdeki en iyi dostumuz ,en iyi yoldaşımızdır . Bizden ışığını bu serüven boyunca hiç eksik etmez, bu yolda bize yardımcı bir melek gibidir. Bu yolda onunla birlikte koşarsız, düştüğümüzde bizi kaldıran eldir öğretmen .Bir öğretmenin bizim üzerimizdeki emeği paha biçilmezdir. Onun bu emeğine saygı göstermek ise bizim elimizdedir . O bizim için her zaman en iyisini ister .Bir de bu güzel varlığa özel bir gün vardır: ÖĞRETMENLER GÜNÜ. Aslında tek bir gün, onu hatırlamak, onun bizim üzerimizdeki emeklerini anlamak için yeterli değildir. Ama biz ona her zaman MİNNETTARIZ.

Leyla GÖKSU

Ayşenur ÖZKAN **ÇOCUKLUK**

Denizlerde göz yaşlarım,
Güneşte yükselen ateşim.
Bulutlarda verdiğim nefesim,
Çocuktum bir gün ben, çocuk.

Şimdilerde gözyaşım,
Akar acılarım için.
Nefesimi veririm yorgunluktan,
Acı çekişim duygulardan.

Gönlüm önceden doluydu şekerle,
Şekerler şimdilerde... şimdilerde hayalde
Kalbim artık sende, sana ait sadece,
Yakma beni çocukluk, yakma gönlümü delice.

Yağmur KARAKOÇ

Sinem KEYVAN AŞK MESELA

Aşk mesela, en derin duygu,
Sevildiğini bilene.
Aşk mesela, en acı duygu,
Sevilmediğini bilene.

Yakar içini delicesine,
Kor eder bedenini, kalbini.
Kayar yıldızlar her gece,
Onunla birlikte dilekler tut diye.

Aşk mesela, acı çektirir onu gördüğünde,
Darmadağın olur tüm hislerin.
Aşk mesela, aşktır işte,
Ağlatır seni, acı çektire çektire...

Sıla VATANIMA GURBET

Gurbet çeken gözlerim yollara bakar,
Gurbet çeken ellerim bir baş arar.
Gurbet çeken sesim bir ses,
Gurbet çeken ayaklarım bir yol arar.

Evimden uzak, vatanımdan uzak,
Sevgimi vereceğim yollarda tuzak.
Gözüm yollarda aranıp bulsun,
Dilim duvarlara konuşup dursun

Ayşegül AKBAŞ BOZ EŞEK İLE TILKI

Dünyanın en güzel ormanlarından birinde yaşıyordu boz eşek. Orman halkı tarafından övülüyor ve övülmeyi çok seviyordu. Bedeni öylesine kuvvetliydi ki ağır ağaç dalları bile sinek kadar kalırdı sırtında. Lakin bunca güzelliğin yanında gururluydu boz eşek. "Kim ne der?" diye çok düşünürdü. Güçsüzleri aşağılamayı sevdi.

Günlerden bir gün eşek ormandaki en sevdiği yerde, şelalenin altında, dinlenirken midesi sırtına yapışmış, açlıktan göz altları çökmüş, kaburgaları gün yüzüne çıkmış bir tilkiyle karşılaştı. Tilkinin güçsüzlüğünden faydalanıp onu aşağılamayı aklına koyan eşek, hemen yattığı yerde dikleşip çenesini kaldırdı ve gözlerine o küçümseyici tavırları yerleştirdi. Tilki de herkesin nefret ettiği bu eşeğe bir ders vermek için yeni kurnazlıklar peşindeydi. O cılız bedenini sürükleye sürükleye eşeğin yanına ilişti. Sinsi bir tebessümle eşeğin gururunu okşamaya başladı:

"İnsanlar görse dönüp tekrar bakar eşek kardeş! Bugün yine gücüne kuvvetine diyecek yok." Eşek övülmenin verdiği gururla ayağa kalktı:

"Ne sandın tilki kardeş? Herkes senin gibi midesi sırtında gezmiyor, göz bebekleri yerde sürünmüyor ya." Tebessüm etti tilki:

"Orası öyle." diyerek ormanın geçilmez bataklığına baktı. Karnını doyurmak için bu bataklığın karşısına geçmesi gerekiyordu.

"Eşek kardeş!" dedi tilki. Eşek, toynaklarını toprağa sürterek kulaklarını dikleştirdi:

"Ne var?" diyerek yola düşeceği sırada tilki, zehrini yayıverdi ortalığa:

"Sen öylesine güçlü, öylesine uzun bacaklara sahipsin ki eminim bir tilkinin bile geçebildiği şu sarp bataklığı bir çırpıda geçersin."

Eşek başını çevirerek bataklığa baktı. Tilki kulaklarını indirerek, sesine kinaye katarak zehrini saçmaya devam etti:

"Vah ki ne vah eşek kardeş! Benim bile bir sıçrayışta geçtiğim şu bataklığı geçmekten korkan birini mi övermiş koskoca orman halkı? Geçemeyecek misin yoksa?"

"Geçerim tabii." dedi eşek, gözüne çektiği perdenin ardından. Bu kadar güçlü bacaklarla bu bataklığı geçemezse orman halkı demez miydi: Çöp kadar tilki bizim boz eşekten daha güçlü.." diye? Tilki, kuyruğunu sallayarak eşeğin etrafında dönmeye başladı.

"Bir deneme yapmaya ne dersin?" Eşek, tilkinin sözleri üzerine bataklığın üzerine yürüdü, öyle bir yürüdü ki yürüyüşü "Sen mi büyüksün yoksa ben mi büyüğüm? diye bağırıyordu. Bataklığın kenarına gelince orman halkının gözünden düşmemek için düşünmeden bataklığa giriverdi bizim eşek. Biraz ilerleyince bacakları tamamen bataklığa battı. Hareket edemez hale gelmişti artık. Tilki cılız bedeninin verdiği hafiflikle eşeğin sırtına hoplamış, sırtından da bataklığın karşı tarafına...

"Be tilki! Bana yardım et de şu bataklıktan kurtulayım." Tilki kafasını iki yanına sallayarak konuşmaya başladı: "E be eşek!" dedi.

"Senin kedine yaptığın bu eşekliği kimse kendine yapmazdı. Ne diye gücünün yetmeyeceği işlere kalkışsın? Sen düşünmeyi bilmez misin?" Eşek bataklığa batarken yardım bulma dileğiyle anırmaya başladı. Tilki ormanda pikniğine gelenlerin artıklarıyla karnını doyurmuş ve eşeğin anırsalarına kulak tıkayarak oradan ayrılmıştı. Zavallı Eşek, o çok övündüğü bedeniyle bataklığın dibinde can verirken bir kez daha eşekliğine yakınmıştı.

Hayatta önemli olan kimin ne dediği değil, aklın ne dediğidir.

Yalnız Kor UTANIR ALEVLER

İçimdeki kül ateşlenmiş,
Gözümdeki kor yakıp geçmiş,
Dalgalarım da duygularımı yıkıp gitmiş,
Sevdiklerim kapıları çarpıp gitmiş.

Kokusu var hala tenimde,
Yok sırtımda sıvazlayan bir el.
Yakar gövdeleri açar duygularım,
Yakar ateşim herkesi, utanır alevler.

Alperen BABACAN
EKSİKLİĞİM

Bir hastalık var dünyada,
Adına sevmek diyorlar.
O yüzden sana geldim ya Muhammed!
Ellerimi semaya, yüreğimi sana açmaya geldim.
Önünde diz çöküp af dilemeye geldim.
Ve yosun tutmuş kalbimi temizlemeye.
Biliyor musun, içimde bir yangın var ;ama bilmezler.
Resulüm! Bir eksiklik, bir kırgınlık...
Eksikliğim sensin , peygamberim!
Kırgınlığım ise kendime.
Gözüm hep yollarda.
Sanki çıkıp geleceksin.
Gelip de bu sulu gözleri sileceksin.
Eksikliğimi, kırgınlığımı dindireceksin.
Sen gel, güneş yeniden doğacak.
Gönüller yeniden iman ile dolup taşacak.
Sen yeter ki gel, habibim!
Sen yeter ki gel

Yağmur KARAKOÇ

Ahmetcan ÇAKIRGÖZ
HAYATIMI DEĞİŞTİREN BİR GÜN

Yine soğuk bir gündü. Herkes sıcacık evinde otururken ben yine iş arıyordum. Çünkü kardeşlerime bakmam gerekiyordu. Babamı ve annemi üç yıl önce bir trafik kazasında kaybetmiştik. İki kardeşim ve ben o gün hem öksüz hem yetim kalmıştık. Ben evin en büyüğü olduğum için kardeşlerime benim bakmam gerekiyordu. Bu yüzden okulu da bırakmıştım. Çok mutsuzdum. Çünkü ben de okumak istiyordum. Daha on üç yaşımdaydım. Üzerimdeki bu kadar yüke rağmen yine de okumak istiyordum.

Fakat böyle bir şansım yoktu, kardeşlerim için çalışmam gerekiyordu. Ama onu da doğru düzgün beceremiyordum. Bu derin düşüncelerden çıkıp iş aramaya devam ettim ama yine de bulamadım. Bir parka gidip bir banka oturdum. Çoğunlukla böyle yapardım: Gelir, bir banka oturur, annesi ve babasıyla parka gelenleri izler ve onların yerine kendimi koyardım. Böylece birkaç saniye de olsa mutlu olurum.

Bir gün yine bankta otururken bir çift gözün beni izlediğini fark ettim. Buna anlam veremedim. Yaşlı bir adam sürekli bana bakıyordu. Birkaç dakika sonra da yanıma gelip oturdu. Hiçbir şey demeden bankın en ucuna kaydım. Yaşlı adam: “Korkma evladım.” dedi. Ben hiç cevap vermeden sadece kafamı salladım. Adam sanki bana bir şey demek istiyordu. Çünkü sürekli bana bakıyordu. En sonunda cesaretimi toplayıp sordum. “Neden sürekli bana bakıyorsun, amca?” dedim. “Oğluma çok benziyorsun. O da küçükken aynı sen gibiydi.” dedi. Sonra birden “Rahatsız olduysan gidebilirim.” dedi. Ben: “Yok, rahatsız olmadım, amca.” dedim. Adam gülümsedi. Ben lafa atlayarak “Peki ya şimdi? Hala benziyor mu bana?” dedim. Yaşlı adam birden yüzünü astı. Kısık bir sesle: “Yanlış bir şey mi söyledim?” dedim. Yaşlı adam bir iç çekerek lafa başladı: “Ben oğlumla on beş yıldır küstüm ve daha bir hafta önce öğrendim ki üç yıl önce onu kaybetmişim. Şimdi de torunlarımı arıyorum. Oğluma babalık yapamadım ama torunlarıma dünyanın en iyi dedesi olacağım diye söz verdim. Onun için de buraya geldim. Bu mahallede oturduklarını öğrendim ama onları bulamadım.” dedi. Ben birden lafa atlardım: “Ben bu mahallede oturuyorum. İsterseniz size yardım edebilirim. Benim ailem yok; ama inşallah siz torunlarınızı bulaabilirsiniz.” dedim. Yaşlı adam birden lafa atlayarak aileme ne olduğunu sordu. Tanımadığım insanlara anlatmayı pek sevmezdim ailevi konuları; ama o amcaya her şeyi anlattım. Yaşlı adam dakikalarca ses etmeden dinlemişti beni ve birden ağlamaya başladı. Başımı öne eğerek sustum. Adam gözyaşlarını sildi ve sıcak bir tebessüm etti. Bana dönüp dedi ki: “Ben torunlarımı buldum.” Şaşırın gözlerle adama bakarken “İşte, tam karşımda duruyor.” dedi. Donup kalmıştım. Artık ben ve kardeşlerim yalnız değildik. Bir dedemiz vardı. Artık dedemin evinde yaşıyorduk ve ben çalışmıyordum, artık okula gidiyordum...

Sırlı Işık
AKŞAM YILDIZI

Ne zaman yolumu kaybetsem aklıma hep dedemin “Oğlum, akşam yıldızı senin yol göstericindir.” demesi gelir. Bakar yıldıza, bulurum çabucak yolumu. Bu yıldıza sadece akşam yıldızı mı derler? Haaayırır! Akşam yıldızı, sabah yıldızı, tan yıldızı ve eskilerin kullandığı bir sürü isim...Uğruna şiirlerin yazıldığı yıldız. Yeryüzünü, dünyayı binlerce yıldır dikizleyen esrarengiz yıldız. Eskilere göre kim biriyle akşam yıldızının altında oturursa onların arasında evlilik sözü verilmiş. Hep böyle anlatırdı dedem. Kim hasta olup geceden sabaha kadar bu yıldızın altında yatarsa çabucak iyileşmiş.

Ne esrarengizlikler taşıyor şuncacık yıldız.

Zamanın birinde bir delikanlının yıldızla konuşup Göbeklitepe'nin, Mısır Piramitleri' nin efsanesini öğrendiği söyleniyor. Ama o, bunu kimseye anlatamamış. Bunun için akşam yıldızından söz aldığı söyleniyor. Bu bir sır olarak kalacaktı. Eğer birine anlatırsa akşam yıldızı bir daha parlamayacaktı. Buralarda akşam yıldızının parlamaması en büyük uğursuzluk sayılır. Delikanlı öğrendiği her şeyi saklamış. Şuncacık yıldız dünyanın her bir parçasının oluşumunu, her an nerede, ne olup ne bittiğini görebiliyor. Ne şanslı! Bu yıldızın isimlerinin biri de” şanslı yıldız” olmalıydı. Dedem de hep böyle derdi.

Hale EVLİ **2070 'TE BEN**

Belki de İngilizce öğrenmiş, hayalini kurduğum meslekten emekli olmuş, kitapların dokusunda, şarkıların tınısında, çiçeklerin kokusunda, doğanın yeşilliğinde bulurum kendimi yaşlılığında. Arkamda benden güzel bahsedene, bana minnet duyan insanlar bırakmış, birçok insana faydalı olmuş, belki de bir öğretmen olup birçok kişiye birçok şey öğretmiş olmak istiyorum.

Bize çok uzun gibi gelen; hâlbuki çok da yakın olan doğum ve ölüm arasındaki zamanda bunları yapmak isterim. Arkamda güzel anılar, güzel zamanlar bırakmalı ve hayallerimi gerçekleştirmeliyim ki yaşlılığında mutlu olabileyim. Koca bir ömür, zamanı boşa geçirmek benim için en kötü durum.

Çaba harcadığımız bir şeyin meyvesini almak ne kadar güzel! Gençliğimizde öncelikle hayallerimizi belirleyip bu yolda ilerlemeliyiz. Hem şimdi hem gelecek için. Bu hayallerin gerçekleşmesi için çaba harcadığımız zaman meyvelerini yaşlılığımızda alacağımızı düşünüyorum.

Yaşlılık diyince kırışıklıklar gelir aklıma. Ama önemli olan bu değil, ruh güzelliği. Evet, güzel olmak da önemli. İnsanların beğenisinden ziyade aynaya baktığımızda güzel görünmek öncelikle kendi motivasyonunuzu yükseltir. Bunun yanında motivasyonumuzu yükseltecek daha önemli şeyler var bence. Evet, kırışmışızdır; ama bunun yanında daha önemli şeyler var. İnsanlara faydalı olup, güzel anılar, güzel insanlar biriktirmiş; hayallerimi gerçekleştirmiş olduktan sonra kırışıklığın ne etkisi olacak ki? Bir kadına sormuşlar: "Niye estetik yaptırmıyorsun? Çizgilerinden kurtulmak istemiyor musun?" diye. Onun verdiği cevap ise o kadar güzel ki... "Ben bu çizgileri altmış beş yılda yaptım, bir günde nasıl sileyim?" olmuş. Aslında yaşlı kadının da dediği gibi bu çizgiler bizim yaşamımızı ifade ediyor bir yandan. Bu çizgilerden utanç duymak en büyük hata.

Yaşlılık diyince aklıma ölüm gelir. Yaşlandığımda büyük ihtimalle annem, babam olmayacak Belki kardeşim olur. Şöyle düşününce ne kadar da imkânsız geliyor: Bir adım ötenizdeki insanlar, yıllar sonra yanınızda olmayacak. Sizi büyüten, yıllarca yanınızda olan kişiler gidecek; sizin çocuklarınız, torunlarınız olacak. Geçmişiniz kaybolacak (belki anılar, resimler kalacak), geleceğiniz oluşacak. Gerçekten inanılmaz bir döngü bu.

Yaşlanmak; yaş almak, olgunlaşmaktır. Hatalardan ders çıkartıp, hatalardan dönmektir. "İnsan yedisinde ne ise yetmişinde odur" sözü bana pek inandırıcı gelmiyor. Elbette ki karakterinizle ilgili değişmeyen özellikler vardır. Ama bir insan gençliğinde, çocukluğunda yaptığı hatayı yaşlılığında yapamaz. O süre zarfında hatalarından ders çıkarmıştır, olgunlaşmıştır. Tecrübe sahibi olmuştur. Şu anda yaptığım yanlışları, hataları belki de yaşlandığımda daha iyi anlayacağım. Bana söylenen sözlerin, verilen öğütlerin çoğunu yaşlandığımda daha iyi anlayacağım. Çünkü yaşlanmak; daha önce de dediğim gibi yaş almak, olgunlaşmak, tecrübe sahibi olmaktır; belki de büyüme. Yaşlılık ne kadar da çok kelimeyi barındırıyor.

Yaşlılığında kendimi hayal ettiğim yeri gözümde çizersem; kendime ait bir evin bahçesinde, yıldızları seyrederken, en sevdiğim müziği dinleyerek kitap yazıyorumdur. Ellerim kırışmıştır; ama ben mutluuyumdur. Çünkü yaşama sevincim vardır. Yaşlılığında bir köşeye çekilip dünyayı izlemek isterim dünyadan uzak, doğaya yakın bir yerde. Çünkü yaşlanmak, dinlenme dönemidir bana göre; çalışmak, çabalamak yoktur. Sadece sevdiğin şeyleri yaparak mutlu olmak vardır. Bütün yaşlılar, yaşlılığını böyle geçirmeli bence. Yaşlılık son yıllarımız değil mi zaten? Neden son yıllarımı ibadetlerimi yaparak, sevdiğim şeyleri yaparak, mutlu olarak geçirmeyeyim ki? Zaten gençliğimizden yaşlılığımıza kadar hep çabalamıyor muyuz hayallerimize ulaşmak için? Yaşlılığında, ulaştığım bu hayallerin keyfini sürme zamanı.

Benim hayatımda da vazgeçemeyeceğim iki şey var: Müzik ve kitap. Ve tabii ki bunların en güzel yapıldığı yer: doğa. Bütün yaşlılığımı bu üçlü arasında geçirebilirim.

Elifnaz AYGÖR **VEFASIZLIK**

Hani şu mutlu olduğumuz zamanlar var ya,
Dünya çok güzelmiş gibi gelen günler.
Sonra bir acıyla sızlanan yürek,
Boşalırcasına akan yaşlar.

Kalbin yokmuş gibi davranan insanlar,
Tekmeledikçe tekmeiyorlar seni,
Her bir yanın acıyla sarsılıyor,
Ama artık takmıyorlar seni.

Sonra etrafındakiler gider,
Sen yalnızlığa alışsın.
Dünya ile olan bağı,ni,
Kaldırıp çöpe atarsın.

Tek başınasındır hep,
Kendi dertlerini kendin çözersin,
Çabalarsın, yorulursun
Ama kimse fark etmez.

Kalbini görmezden gelenlerden bıktın,
Her şeyde kendi çıkarlarını düşünenlerden.
Sen sadece onlar mutlu olsun istedin,
Kendi mutluluğunu unuttun.

Yeter artık hatırla kendini,
Bırak onun bunun düşüncelerini,
Arkandan konuşan konuşsun,
Sen takma hiç kimseyi.

Toprak TUYAN **VARKEN YOKTUN**

Ne güzeldir o gözleri,
Beni benden alan sözleri.
Bir bakışla anlar hemen derdimi,
Çıkaramaz kalbinden o, beni.

Olur mu bir başkasıyla
O yokken hayatımda?
Gelir mi elimden bir şey,
Onun yokluğunda?

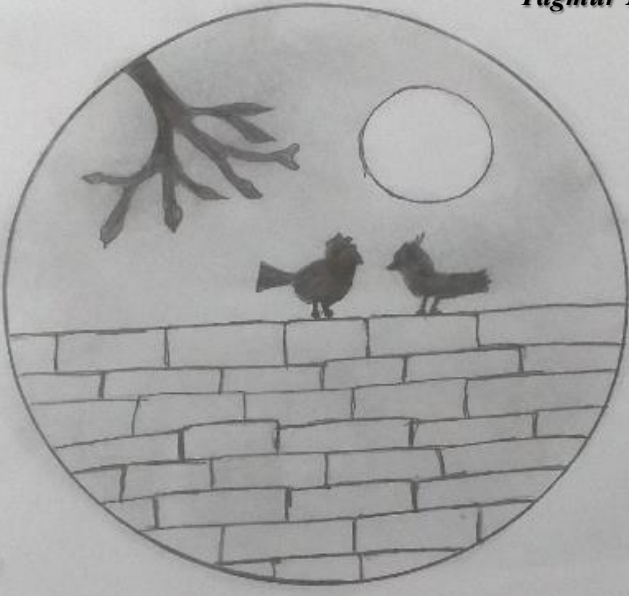
Tutmaz artık dizlerim,
Oturur, gidişini izlerim,
O yanımdayken bile özlerim,
Yokluğunda ben neylerim.

Varken bile yoksun,
Şimdi olmasan bile hoştun,
Beni bırakıp başkalarına koştun,
Sadece beni yordun.

Şimdi senden uzak, ırak
Her geçen gün ağlayarak
Biraz daha mahvolarak
Biter mi sevgiden yoksun bir hayat?

Gelir mi bahar? Açar mı çiçekler?
Unutulur mu yalanlar, verilen sözler?
Boşa giden zamanlar, harcanan emekler.
Kırgınlığa bürünmüş hayaller.
Unutulur mu?

Sitare

GÖBEKLİTEPE

T biçiminde, on on iki tane dikili taş. Neydi ki bunlar? İlerlemeye başladı, sesler geliyordu; sanki taşlar çakıyorlar, tadilat yapıyorlardı. Biraz daha ilerledi. İnsan sesini anımsatan sesler duymaya başladı. Az daha ilerledi. Evet, insan sesiydi bunlar. Konuşmaları çok farklıydı. Türkçeye benziyordu; ama kelimeler daha da farklıydı. Az daha ilerledi. Artık o değişik konuşan insanları görebiliyordu. Yapraklarla, hayvan postlarıyla vücutlarını gizlemeye çalışmışlardı. Hepsi bir ateşin çevresine dizilmiş, duaya benzeyen şeyler okuyordu. Bu mutlaka bir ayindi: Gök Tanrı'ya şükür ayini. Hepsinin saçları dağınıktı ve sakallarıyla karışmıştı. Birden hepsinin kendisine baktığını gördü. Ellerindeki dev sopalarla üzerine koştular. Sita kaçamadı. Yakaladılar onu ve şaşkınca Sita'ya bakmaya başladılar. Sita korkuyordu ve çok da şaşkıındı. Bu insanlar hiçbir şey bilmiyordu: yemek yapmayı, avlanmanın kurallarını, konuşmayı, saygıyı... Sita gür sesiyle çığlık attı. O çığlığının etkisiyle hepsi susmuştu bile. Kafasında boynuz olan adam Sita'ya yaklaşp onu verdi: kafasındakini. Hepsi Sita'dan korkmuştu. Onun gür sesi hepsini sıraya dizmişti. Sita'yı kraliçe ilan etmişlerdi. Sita onlara her şeyi öğretmeye kararlıydı: iyiliği, adaleti, hoşgörüyü, yemek yapmayı, avlanmayı... daha fazlasını. İlk günden başladı bunları yapmaya. Hoşgörü ve sevgiyle yaklaştı herkese. En güzel şekilde her şeyi öğretti onlara. Sita hep doğrucu ve adildi. Herkes onu örnek alırdı. Kötü bir şey yapmaya korkarlardı. Sita kısa sürede hem bir sürü şey öğretmiş hem de herkesin sevgisini kazanmıştı. Ama artık gitmesi gerekiyordu. Tüm halk üzgündü. Sita'ya çok alışmışlardı. Onun gitmesinin adaleti ve sevgiyi de götürceğini düşünüyorlardı. Ama Sita'nın gitmesi gerekiyordu. Koşmaya başladı. Yardımcısına seslendi: "Ey göğün parlak süsü! Kaldır beni!" O anda bir parlaklık aldı etrafı. O değişik insanlar gözlerini tutarak koşmaya başladılar. Yıldızın ışığından gözleri yanıyordu. Sita, yıldızın kuyruğundan gökyüzüne, ait olduğu yere, geçti. Bu insanları ömrü boyunca hep gözlemeye söz verdi. Bunu o insanlar duymuştu ve Sita'ya "Sitare Yıldızı" adını verdiler. "Gözleyen ve iyilik yıldızı Sitare! Sen orada parıldadığın sürece doğruluk, eşitlik ve sevgi aramızdan eksilmeyecek." sözü verdiler.

Zeynep ASMA BİLMEM

Bilmem, kaç sene geçti sensiz?
Aylardan eylül, günlerden salı.
Sonbaharın hüznü ile geldin aklıma,
Ansızın, sanki hiç gitmeyecekmişsin gibi.
Önceden vardı bir gülümseme,
Senin gidişinle gülümsemenin yerini hüznün aldı.
Bilmem, gider mi bu hüznün?
Bilmem, kaç sene geçti sensiz?

Sıla ALPI

İŞE YARAMAYAN IŞIK

Gecenin karanlığında
Kaldığım anda,
Bana ışık
Oldun. Ama
Yolumu bulmaya
Yardımcı olmadın.
Bir düşünsene:
Bir yıldız,
Gökyüzüne nasıl
Işık saçamazsa
Sen de öyle,
Yolumu bulmama
Yardımcı olamazsın.
Yanlış hep başkalarında ışık aramakta yaptım
Aslında isteseymişim kendi kendime ışık olabilirmişim.
Ama ben bunu çok geç anladım

Burak LEVAZIM

VATAN

Köyden, şehirden, her yerden
Türkiye'nin dört bir yanından
Aslan gibi yiğitler, ellerinde tüfekler
Gittiler savaşa analarının dualarıyla
Yavuklularının işlenmiş mendilleriyle gittiler.

Bizim askerimiz kendinden üç katı orduyla savaştı
Onların tüfekleri, bombaları vardı ama bizim imanımız vardı.
Askerimiz savaşa giderken ya şehit ya gazi olmak için gittiler
Sanki ölüme gitmediler de düşüne gittiler.
Onlar giderken semalar "Allah u Ekber" sesleriyle yıkıldı.

Her yer kana bulanmıştı ama
Bu savaşı Türkler kazanmıştı, iman kazanmıştı.
Analarının, bacılarının namusunu korumuşlardı.
Çocuklarının geleceklerine çok büyük bir vatan bırakmışlardı.
Şehitler ölmez, vatan bölünmez.

Erkek yapar; ama kız yapamaz. Erkekler istediği gibi giyer; ama kızlar giyemez. Ayıp !

Erkek istediği saatte, istediği yere gider, istediğini yapar; ama kız yapamaz. Neden? Çünkü o kız, o erkek.

Kız şiddet görür. “O senin kocan. O yapar.”

Kız yapamaz, ayrılmak ister. “O senin erkek arkadaşın, kıskanır.”

O senin... o senin...o senin...

O kız, o erkek. Hahaha! Çok komik ya! Nerede burada adalet?

Lafta kız ve erkek eşit. Tabii , beyefendilerin işine geldiği zaman.

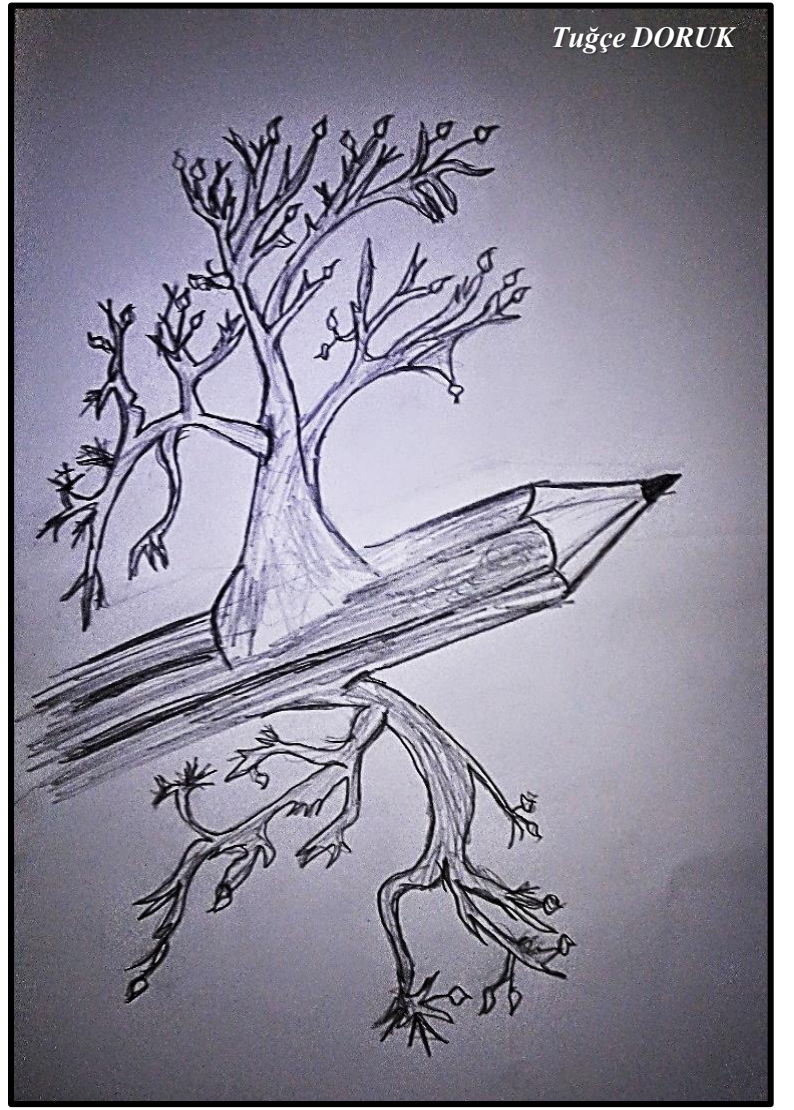
Edepse herkese edep, kimsenin edepsizliği kimseyi ilgilendirmez. Kim ne yaparsa kendine yapar. İyiliği de kendinedir, kötülüğü de. O kız etek giydi diye ona bakma hakkına sahip değilsin.

Kız çalışır, laf edersiniz; çalışmaz, yine laf edersiniz.

Eve geldiğiniz zaman yemeğiniz hazır olur, evler toplanmış olur; ama “Sen ne yaptın? Ben işe gittim.

Gerçekten mi ya? Hiçbir şey yapamadı mı o kadın? Komik olma lütfen! Her erkek böyledir, demiyorum; ama bazı karakersizler yüzünden gerçekten ailesine, kızına sadık olan erkeklere de yazık oluyor. Adamlığımızı karakersizliğiniz yüzünden kaybediyorsunuz. Biraz ya, biraz saygı! Annene, kızına, eşine biraz saygı! Hiçbir şey kadına şiddet uygulama hakkını vermez sana. Erkekse erkekliğini bil! Neden ben saat gece 02.00’de arkadaşlarımla buluşamıyorum? Kız olduğum için mi? Yoksa ailem bana güvenmediği için mi? Hayır, sizin gibi” karakersizlere” güvenmedikleri için. “Öldürüp bir yere atmanız”dan korktukları için.

Anneler! Buradan sizlere de sesleniyorum: Kızlarınızı kapatmaya uğraşana kadar oğullarınıza edep öğretin!

Adil Yaşam
HUMAN

İnsanın insana, insanın doğaya, insanın canlılara zulmetmesi nedendir? Gücünden mi, kibrinden mi? Ne oldu da böyle zalimleştik, nankörleştik? Bu kibir neden? Her insan nefes alamıyor mu, her insan yürümüyor mu, her insan konuşmuyor mu, gülmüyor mu? Nedendir, bilinmez bu üstünlük? Nereden geldi bize bu körlük? Ne oldu da yanı başımızdaki zalimlerin zulmüne sessiz kaldık, susar olduk? Eşitlik nedir? Bir keki eşit parçalara bölmek midir? Yoksa birinin, içi dolu havuzda yüzüp keyif etmesi; diğerinin susuzluktan ölmesi midir? Acı nedir? Aşk acısı mı? Yediğin yemeğin acısı mı? Yoksa dini, dili, ırkı, rengi yüzünden katledilen insanların çığlıkları mıdır acı? Peki, mutluluk nedir? En lüks ev mi, en lüks araba mı; yoksa sabah uyandığında hiçbir yerinin ağrıması mı? Gecenin karanlığından sıyrılıp gündüzü görebilmek mi? Yaşamak ne güzel mutluluktur! Sorgulayıp değerini bilene tabii.

Şerife KARADAŞ
AL YANAKLI GELİNCİK

Gönlümün ortasında açan bahar çiçeğim!
Al yanaklı, mazlum yüzlü gelinciğim!
Taç yaprakların beni selamlar.
Bense sana arkadaş olurum, sevgilim!

Sabah rüzgârı eser yüzüme
Narin hışırtın dolar yüreğime
Yüzünde bir tebessüm
Açarım gözümü sevincinle

Kış mı geldi, gidecek misin?
Gülücükler saçmaya devam etmeyecek misin?
Bana söz verdin: Geri geleceksin
Benden sana söz: Seni her zaman bekleyeceğim.

Yağmur YANIK

BİR MUCİZE İSTİYORUM

Bir mucize istiyorum;
Güneşimin seninle doğup batması gibi.
Bir mucize istiyorum;
Sesinin boşluğumda yankılanması gibi.
Seni istiyorum. sesinle uyanmak,
Gözlerine bakarak uyumak...
İlk gün ışığı sana değsin istiyorum,
İlk yağmur damlası sana değsin,
İlk gözlerini sen kapat ki ilk sen aç gözlerini.
Sevdiği! Sev beni, umuduna kat beni.
Kalbine almak bir mucize ve ben bir mucize istiyorum
Senin yanımda olduğun ve benim sadece sana ait olduğum bir mucize.

Elif Su BEDAVA

NABİZ

Nabzını kontrol et,
Ambulansa yol ver, dikkatli ol!
Bizleri kurtaracak elbet,
İlimli ol ,devam et.
Zor işlerde, onlara yardım et.

Parlayan Güneş

BİR ÖĞRETMEN

İlk olarak “öğretmen” kelimesinin bize değil de gerçeğe dayanan anlamına bakalım: Terim anlamına göre öğretmen, bir bilim ve sanat dalını, bir teknik bilgiyi öğretmeyi kendisine amaç edinmiş kimsedir. Bu kimselerin mesleğine "öğretmenlik" adı verilir.Öğretmenler toplumun eğitim hedefleri doğrultusunda bireylere eğitim ve öğretim sunar. Peki, bana göre öğretmen ne demektir? Bana göre öğretmen; sevgi, saygı, anlayış, ders, öğretmen kavramını tamamlayan her şeydir.Öğretmen demek; anne demek, baba demek, kendi çocukları gibi öğrencilerinin de iyi yolda yürümesini sağlayan insan demektir. Anne ve babamız bize evimizde bazı eğitimler verdikten sonra yaşımız gelince bizi okula, okuyacağımız yere, götürürler. İlk başta anne ve babadan ayrılmış gibi hissedip ağlamak, eğitime yeni başlayan öğrencilerde sıklıkla görülür. Fakat onların yanına gidip onların burada hedeflerine ulaşabileceğini söyleyen bir kişi vardır. İyisiyle kötüsüyle her zaman yanımızda olan ve bizim en büyük destekçimiz olan o kişi, öğretmenimizdir. Siz ona ne kadar saygısızlık yaparsanız yapın o buna alınmaz, sizin neden böyle davrandığınızı ve bir sıkıntınızın olup olmadığını sorgular. Bazı öğretmenler vardır ki sınıflarına her zaman mutlu ve enerjik bir şekilde gelip dersini hem anlaşılır bir şekilde anlatırlar hem de öğrencileri sıkılmasın diye derse ara verirler. Öğrencilerin asıl istediği de zaten budur. Derse gelip dersini işleyip kendileriyle konuşmadan giden bir öğretmeni değil de derslerine mutlu ve enerjik bir şekilde giren, derslerini anlaşılır bir şekilde anlatan ve sıkılmasınlar diye onları ara sıra güldüren öğretmeni isterler. Eğer bir öğretmen dersimize bu şekilde giriyorsa ve öğrencilerin gözde öğretmeni olmuşsa öğrenciler o öğretmenin dersini ipe çekerler. Ödevlerini yapıp derslerine çalışıp gelirler. Bu durum öğretmeni çok mutlu eder. Hangi öğretmen istemez ki öğrencilerinin derslerine çalışıp ödevlerini yapıp gelmelerini? Sınıfta dersine çalışıp gelmeyen, ödevlerini yapmayan öğrenciler vardır. Öğretmenler aslında bu öğrencilerinin çalışırsa yapabileceğini bilir ve onları yetenekli olduğu alanlara yönlendirir. Onları eğitiminlerinden sonra meslek sahibi yaparlar. Bir bardak su isterken bile suyu nasıl isteyeceğimizi, daha doğrusu, kelimeleri nasıl birleştireceğimizi öğreten de öğretmenimizdir. Kısacası öğretmen, eğitim-öğretim etkinliklerinin parlayan güneşidir. Bizi varlığıyla mutlu eder, bizi karanlıktan çıkarır. Bütün öğretmenlerimin Öğretmenler Günü'nü kutlar , beni güzel bir şekilde yönlendirdikleri ve bana öğrettikleri her şey için hepsine çok teşekkür ederim.

İyi ki varsınız canım öğretmenlerim!

Elvan

RENKLER VE TEMSİL ETTİKLERİ

Renklere anlam yükleyenleri hiçbir zaman anlamıyorum. Bir insan neden renkleri anlamlandırmak ister ki ?Mesela beyaz, iyiliği temsil ederken siyah neden kötülüğü temsil eder ya da yeşil doğruyu temsil ederken kırmızı neden yanlış temsil eder? İnsanlar neden böyle bir algıya sahip?

Bazı insanlar kırmızıya aşk rengi derler maviye ise özgürlük. Yeşilin de doğayı belirttiğini söylerler. Belki ağaçların, çimenlerin vb. yeşil olmasından dolayı bunların doğayı temsil ettiğini düşünüyorlar. Gökyüzü mavi ve büyük olduğundan onun özgürlük kavramını temsil ettiğini düşünmüşlerdir. Kırmızı, çarpıcı bir renk olduğu için de aşkı temsil ediyordur. Bunun gibi birçok açıdan düşündüm , ama bence siyah karanlık bir renk olsa da çok güzel ve anlamlı bir renktir. Bazı insanlar ise pembenin kız rengi mavinin ise erkek rengi olduğunu söyler. Bence bu çok mantıksız bir yaklaşım. Çünkü pembe rengi seven erkekler de vardır, mavi rengi seven kızlar da.

Hayatımızda birçok renk var: Turuncu, kahverengi, mor, sarı, gri, lacivert...Bu renklerin de bir sürü tonu var. Aslında renkler, hayatımıza güzellik ve anlam katan unsurlardır. Yaşama sevinci barındırırlar. Her çiçek aynı renkte olsaydı ilkbahar mevsiminin belki de bir anlamı kalmayacaktı. İnsanlar için her rengin bir anısı vardır. Belki de renklere anlam yüklemelerinin bir nedeni de budur. Benim için her renk özeldir. En çok da çoğu kişinin nefret ettiği siyah rengi çok severim. Ormanın muazzam yeşili, denizin mavisi, gökkuşağının tüm renkleri bence mükemmeldir .

Meyvelerin çocuklarca sevilmesinin nedeni belki de renk renk olmalarıdır. Sulu sulu, kırmızı bir elma ya da ekşi bir yeşil elma .. Hayat renklerden ibarettir.

İrem TÜRKCAN AYRILIK

Neden hep zordur ayrılıklar?
Boğazın düğümlenir,
Çılgılık atmak istersin.
Kendini parçalamak istersin .
Gözyaşın akar sonra.
Ağlamak istersin
Sonsuza kadar.
Sarılmak istersin
Hiç bırakmayacakmış gibi.
Ama mesafeler yetersiz.

Keşke görebilsem seni,
Duyabilsem sesini,
Dokunabilsem sana.
Hissetsem sevgini,
Beraber gülüp beraber ağlasak,
Teselli etsek birbirimizi.

Hani sen demiştin ya:
Aşk bir bulut gözümde
Sen gidince bir bütün, sen gidince dağımık
Gülüşün güneş içimde
Sen varsan hep aydınlık, sen yoksan karanlık
İşte sen beni güneşsiz bıraktın.
O karanlıkta boğuluyorum...
Biliyorum böylesi daha doğru.
Ama olmuyor,
Yapamıyorum.

Ah o mesafeler!
Bizi engelleyen hep buydu belki de.
Hep de bu oldu.
Şimdi ayrılıyoruz.
Kaderin tekrar buluşturması ümidiyle...
Allah'a Emanet...

Hazan SONBAHAR

Mevsimlerden sonbahar,
Doğanın hüznü,
Yaprakların özgürlüğü ,
Ağaçların yalnızlığının mevsimi:
SONBAHAR

Yeşilin yok olup,
Turuncunun ,sarının doğduğu mevsim:
SONBAHAR.

Yaprakların rüzgârla ahengi,
Doğanın çıplaklığı:
SONBAHAR.

Ağaçların yapraklarından ayrılışı ,
Ayrılık mevsimi:
SONBAHAR.

Fecr-i Zulmet AFRİKA'DA BİR GÜN

Yalnızlıkla dans eden iri ağaç yaprakları sağa sola savruluyordu. İnsanlardan uzakta olmanın tadını çıkarmaya başladım. Huzurla içime çektiğim her nefes ruhuma ilaç oluyordu. Afrika topraklarının kuruluğu ve çatlaklığı aylar sonra yağın yağmurla teker teker kaybolmaya başladı. İrili ufaklı yağmur damlaları yıkanmayı bekleyen saçlarımın üzerinden kayıp bir yere düşüyordu. Her zaman güneşin hakim olduğu gökyüzüne şimdi gri bulutlar hakimdi. Yabancı kültürleri tanımayı her zaman eğlenceli bulmuşumdur. Tıpkı şimdi Kuzey Afrika'nın kabileleri ve kültürleriyle tanışmakta olmam gibi. Yanında kaldığım bu insanlar gerçekten ilginçti. Giydikleri iki parçalı kıyafetler, yedikleri yemekler, dilleri, inançları, erkek ve kadınların siyah tenleri üzerinde dikkat çeken fil dişinden parlak kolyeler, küçük kızların saçlarındaki örgüler ve ibadethaneler, alışkın olduğum çağdaş dünyaya oldukça yabancıydı. Sadece burada yaşayan insanlar değil hayvanlar da oldukça farklıydı. Otlattıkları hayvanların sivri boynuzları günümüzde beslenen hiçbir ineğin boynuzuna benzemiyordu. Bulduğum bölgede tatlı su kaynakları az, hastalıklar yaygındı.

Güneş batmak üzereydi. Önünde durduğum iri yapraklı kahverengi gövdeli ağaçlardan sarkan kelebek kozaları doğaya güzellik katıyordu. Göç kabileleri yavaştan hareket ederken çoğu hayvan sürüsü Kuzey Afrika topraklarından göç etmişti. Bufalolar, antiloplar, ceylanlar gideli çok olmuştu. Sıra kuşlardaydı. Önümdeki ağaçta bir kuş yuvası vardı. Yuvadaki yavrular bugün ilk uçuşlarını gerçekleştirecekti. Kulağımı dolduran yavru kuş cıvıltıları her ne kadar güzel olsa da ağacın altında bekleyen timsahlar bir o kadar ürkütücüydü. Ağaca daha fazla yaklaşmak akıl işi değildi. Bazı kardeşler çoktan uçmuştu. Bazı kardeşlerse uçmayı beceremeyip timsahlara yem olmuştu. Anlaşılan biraz geç kalmıştık.

Yuvada uçmayı bekleyen son iki kuş kalmıştı. Parlak mavi tüylerin sahibi Mavi ve parlak siyah tüylerin sahibi Esmer uçmaya pek sıcak bakmıyordu anlaşılan. Mavi, ailenin en pasifiken Esmer, ailenin en hareketlisi ve meraklısıydı. Uçmak için hareketlenen Esmer, kendini ağaç dalından aşağı bıraktığında yaratılışından gelen içgüdüleriyle kanatlarını çırpmaya başladı. Anlaşılan o da benim gibi timsahların sivri dişlerinden korkmuştu. Bu manzara karşısında gülmeden edemedim. Doğa o kadar gizemliydi ki her şey oranında işliyordu. Bazı hayvanlar beni hayrete düşürüyordu. Örümceklerin büyüklüğü karşısında ağzım "o" halini alıyordu. Esmer, kardeşlerinin yanına uçtuğunda yuvada bir tek Mavi kalmıştı. Küçük dostum kanatlarını bir aralıyor bir kapatıyordu. Titreyen siyah gagası ve kabaran mavi tüyleri korktuğunu gösteriyordu. Uçacak mıydı? Yoksa kardeşleri gibi uçamayıp timsahlara yem mi olacaktı? Dişlerimi birbirine kenetledim. Kürdan çöpünden daha ince olan bacakları geri geri gitmeye başladı. İstiraplı ötüşleri kaderinden kurtulmaya yetmezdi. Anne kuşun itirisiyle bedeni boşlukta süzölmeye başladı. Kanatlarını o kadar hızlı çırpıyordu ki birkaç tüyünden olmuştu.

Uçtuğunu ve karşı ağacın dalına konduğunu gördüğümde oldukça şaşırılmıştım. Başarmıştı. Bu sıcakkanlı dostumun göçe katılacak olması canımı çok sıkıydı. Kuşlar annelerinin ardından uçup teker teker gözden kaybolmaya başladı. Gün batımına doğru kanat çırpan yavrulardan geriye siyah karartılar kalmıştı. Afrika'ya tekrar döndüklerinde her biri olgunlaşmış birer yetişkin olacaktı. Kollarımı birbirinden çözerek elimdeki alete kaydettiğim fotoğraflara baktım. Yumurtadan çıkışından beri Mavi'yi izliyordum. Umarım küçük dostum bu toprakların yirticiliğine kurban gitmez ve yaşamın zorluklarına çabucak alışır. Dağların eteklerinde dans eden kuş kafilesi için şimdi yolculuk vaktiydi. Güneye doğru yol aldıklarında sessizce mırıldandım: "Görüşmek üzere ufaklık."

İMTİYAZ SAHİBİ

İsmail YILDIZ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Ayşe GÖREN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Şafak AYYILDIZ

GÖRSEL DANIŞMAN

Elif BULUT

YAYIN KURULU

Şafak AYYILDIZ

Ayşe GÖREN

OKUL ADRES TELEFON

GEVHER NESİBE MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

Ankara Bulvarı No 66 Çubuk Ankara

0312 838 44 07